

ка му да го введе въ богословското училище на светого Сулпикія, дѣто привлече благорасположеніето на ректора Тронсона, мъжъ добродѣтеленъ, и бѣ ржкоположенъ свещенникъ.

Като свърши наукытѣ на богословското училище, Фенелонъ, еще младъ, на двацетъ и четири години на възраста си, пожела да отиде като мисіонеринъ въ Канада въ Америка, но въспрѣнъ отъ домашнытѣ си той обрнж очы къмъ Истокъ. Но и отъ тамъ го отвърнжж родителитѣ му заради слабото му тѣлосложеніе и той са принуди да остане въ Франція, дѣто са опрѣдѣли настоятель на единъ дѣвическый монастырь въ който са възпитавахж дѣвицы обрнжты отъ протестанството въ католицизма, и останж въ тѣзи служба десетъ години. Обязанноститѣ и грижытѣ на туй настоятелство му дадохж поводъ за съчиненіето *за възпитаніето на дѣвицытѣ*, което и обнародова отпослѣ.

Сношеніето и удивленіето му къмъ Боссюета вджхнжж му слѣдъ малко второ съчиненіе *за пастырството*, въ което той оборя ереситѣ съ помалко остъръ езыкъ отъ Боссюета, но съ посилно и убѣдително слово. Новото туй съчиненіе, което възбуди удивленіето на Лудовика XIV, подкани го да повѣри на Фенелона едно церковно посланіе въ Сентонжъ и Они като му обѣщаваше и помощъ отъ едно военно отдѣленіе отъ драгоны; но Фенелонъ отхвърли обржжената сила, и само съ добродѣлитѣ и краснорѣчіето си сполучи да привлече въ католичество много еретицы.

Тридесетъ годишенъ бѣ вече Фенелонъ, когато силата на проповѣдта му въ Сентонжъ,